

дѣто мнозина са отдавать въ ржцете на отдѣлни учители. На едного отъ обличителите на богомилството било нужно да тжрси такавъ човѣкъ, отъ когото би можѣлъ да узнае точно учението на тие еретици. Други, Козма, са изсказва доволно ясно, че разногласието са е отнасяло даже и до най сжщественните точки на учението: „едни, говори той, наричатъ дяволтъ творецъ на човѣкътъ и на сичките божи сжздания...; други го наричатъ „отпадшимъ ангеломъ“; трети го считатъ несправедливо икономъ (строитель)..., защото мнѣнията имъ са не сжглашавать и кжсать са на сѣрка една страна, като гнило сукно.“ Както ще да видиме тутакси, оние, които сж считале Сатанаила само за „отпадналъ“ ангелъ, сж са уклоняле доволно значително отъ собственото богомилство и сближале сж са въ понятията съ православните.

Основание на богомилското учение е билъ манихейскитъ дуализмъ, който е признавалъ двѣ начала, добро и зло, еднакво силни и сѣкога въ борба между себѣ си. Богомилите сж отговаряле положително на темниятъ вопросъ: „защо богъ е сжздалъ дяволтъ между хората?“ Богомилството е признавало Св. тройца, но разбирало я е неправилно, и преобжрщало е сжвжршенно наопаки християнските догмати за вжплощението, за земниятъ животъ на спасителтъ и др. т. Вѣтхитъ завѣтъ богомилите сж отбжлсвале, като порождение на злитъ духъ, не вѣрвале въ книгите на Моисей и на другите пророци и мислиле, че до пришествието на спасителтъ хората сж са повиѣвале на злитъ духъ, отъ когото сж получили законтъ. Царството божие на земята, по тѣ-